

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2085/2025
13.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Нишевић Тадић, адвокат из ..., против туженог „New Yorker“ доо Београд, чији је пуномоћник Никола Јанковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1582/24 од 22.01.2025. године у седници од 13.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против ставова другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1582/24 од 22.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 496/23 од 12.06.2024. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу захтева за распоређивање на послове и радне задатке ревизора продаје код туженог. Ставом другим изреке, поништено је решење о отказу уговора о раду без броја од 19.04.2023. године, као незаконито. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад са пуним радним временом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 241.875,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате све у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1582/24 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и укинута пресуда Основног суда у Новом Саду П1 496/23 од 12.06.2024. године у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву у ставу 3. изреке у делу који гласи: „Са пуним радним временом“ и у том делу је тужба одбачена. Ставом 2. изреке, у преузетом делу жалба тужене је одбијена и пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена. Ставом 3. изреке, одбијен је захтев туженог и тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену ревизију, побијајући пресуду у ставу 2. и ставу 3. због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

Према члану 441. ЗПП, предвиђено је да је ревизија увек дозвољена у случају заснивања, престанка и утврђивања трајања радног односа.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је пак учињена нека друга битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог од 19.04.2023. године на пословима сарадника у продаји 2013. године, а затим од 2018. године на радном месту интерног ревизора – ревизора продаје. Имала је службени аутомобил и картицу за гориво. Начин обављања и задаци радног места утврђени су и актом туженог по „опису послова радног места“ од 13.11.2017. године и Правилника о организацији и систематизацији послова туженог из јануара 2015. године. Дана 27.03.2023. године тужили је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду јер је неоправдано одсуствовала са рада одређени период због злоупотребе положаја, прекорачења овлашћења, неодговорног коришћења средстава рада, несавесног извршавања радне обавезе и учињене радне дисциплине све у периоду од 01.11.2022. године до 05.01.2023. године, а које повреде су све детаљније описане у упозорењу уз констатацију да су описаним радњама учињене повреде обавеза из члана 103, члана 179. став 2. тачка 8. Закона о раду.

О предузетим радњама тужила је обавештавала надређеног ББ – који је био у Немачкој и на све предузете радње именовани није имао примедби. Тужила је доставила изјашњење на достављено упозорење и оспорила наводе тврдећи да није учинила ниједну повреду радне обавезе која јој се ставља на терет. Међутим, тужени није прихватио разлоге тужиле наведене у одговору на упозорење и донео је 19.04.2023. године решење о отказу уговора о раду. Садржина образложења решења о отказу уговора о раду је идентична садржини упозорења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је полазећи од одредбе из члана 191. став 1. Закона о раду, закључио да на основу изведених доказа тужила није учинила ниједну повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине, који јој се стављају на терет, те да је решење туженог донето без правног основа па је исто као незаконито поништено и обавезао туженог да врати тужилу на рад са пуним радним временом.

Другостепени суд је у целости прихватио правну аргументацију првостепеног суда у погледу незаконито донетог решења о отказу о раду од 19.04.2023. године, да за предузете радње тужила је имала одобрење свог непосредног претпостављеног руководиоца ББ оценио је да је првостепени суд правилно закључио да тужила није повредила ниједну одредбу Правилника и Уговора о раду.

По оцени Врховног суда, у овој правној ствари на правилно утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право. Чланом 179. Закона о раду прописани су услови под којима послодавац може да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање. Тужили се ставља на терет да је извршила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 8. Закона о радним односима.

На основу изведених доказа и оценом истих од стране нижестепених судова, утврђено је да тужила није учинила ниједну повреду радних обавеза а које јој се стављају на терет. Сходно члану 231. ЗПП, тужена није доказала тврдње у смислу навода о повредама тужиле везано за радну дужност која јој је стављена на терет па су нижестепени судови правилно закључили да је тужбени захтев тужиле везано за поништај одлуке о престанку радног односа основан. Наводима из ревизије не доводи

се у питање правилност побијане одлуке. Из садржине ревизијских навода произлази и да се указује на неправилно утврђено чињенично стање. Међутим, према члану 407. став 2. ЗПП, ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања осим у случају из члана 403. став 2. овог закона, што у овом случају не стоји.

Имајући у виду напред изнето на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Тужиљи нису признати трошкови стручног састава одговора на ревизију из разлога што одговор на ревизију по закону није обавезан.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић